

Συνηγωνίσθησαν μετὰ τοῦ Διάκου τετρακόσιοι περίπου μάχηται. Ἄλλ' ἐξ αὐτῶν μόνοι τεσσαράκοντα ἢ πενήκοντα ἔμειναν μέχρι τέλους ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης· οἱ λοιποὶ πτοηθέντες ἐκ τοῦ μεγάλου ὄγκου τῶν πολεμικῶν, οὐδ' ἐπιβρώννόμενοι ἔστω καὶ ἐξ ἀμυδρᾶς τινος ἐλπίδας ἐπιτυχίας, ἔστρεψαν ἀπ' ἀρχῆς τὰ νῶτα. Πλὴν δὲ τοῦ ἀειμνήστου Ἡσαΐα καὶ τοῦ ἐν Χριστῷ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἱερομονάχου Παπαγιάννη, πλὴν τοῦ Βαχογιάννη καὶ τοῦ Καλύβα οἴτινες, ἀφοῦ κατέστησαν ἀπόρθητον ἀκρόπολιν τὸ Χάνι τῆς Ἀλαμάνας, ἔπεσαν ξιφῆρεις εἰς μέσον τῶν ἐχθρῶν καὶ κατέκρεουργήθησαν, ὀνομαστὶ μνημονεύονται ὁ Κομνᾶς Τράκας ἐξ Ἀγόργιανης τῆς Παρνασσίδος, ὁ Ἰωάννης Μητρόπουλος καὶ Νικόλαος Κίρκος, ὄπλαρχηγοὶ Γαλαξειδίου καὶ ὁ Μῆτρος Μασσαβέτας ἀτάδελφος τοῦ Διάκου. Τὸ πτώμα τοῦ Μασσαβέτα ἐχρησίμεισε μάλιστα ὡς τελευταῖον ὀχύρωμα, διότι ὄπισθεν αὐτοῦ φυλαττόμενος ἠγωνίσθη ὁ Διάκος τὸν τελευταῖον αὐτοῦ ἀγῶνα. Ὁ δὲ Μητρόπουλος, ἀφοῦ ἐπὶ ματαίῳ προσεπάθησε

